

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej

P7_TA(2011)0005

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie realizacji Konsensusu europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej: przegląd śródkresowy planu działania i dalsze kroki (2010/2101(INI))

(2012/C 136 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w dniu 18 grudnia 2007 r. przez przewodniczących Rady Unii Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 29 maja 2008 r. określający plan działania w sprawie praktycznych środków służących wdrożeniu konsensusu (SEC(2008)1991),
- uwzględniając art. 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący pomocy humanitarnej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego z dnia 23 grudnia 2005 r., uaktualnione w grudniu 2009 r., oraz konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/162/WE z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą Instrument Finansowy Ochrony Ludności ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą mechanizm wspólnotowy ochrony ludności ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z grudnia 2007 r., w których poproszono Komisję o jak najlepsze wykorzystanie mechanizmu wspólnotowego ochrony ludności i wzmacnianie współpracy państw członkowskich,
- uwzględniając wspólny dokument wysokiego przedstawiciela/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej Catherine Ashton oraz komisarz Kristaliny Georgiewej w sprawie wniosków z reakcji Unii Europejskiej podczas katastrofy na Haiti,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9.⁽³⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2003 r. zatytułowany „Unia Europejska i Narody Zjednoczone: wybór wielostronności” (COM(2003)0526), wzywający do wszechstronnego zacieśnienia oraz zintegrowania stosunków UE-ONZ poprzez systematyczny dialog polityczny, wzmocnioną współpracę, lepsze zarządzanie kryzysowe i lepszą prewencję oraz strategiczne partnerstwo pomiędzy Komisją a wybranymi organizacjami ONZ,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie wzmocnienia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof (COM(2008)0130) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie zwiększenia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 23 lutego 2009 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się” (COM(2009)0084),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności (COM(2010)0126),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie strategii działania na rok 2010 dla DG ECHO,
- uwzględniając sprawozdanie Michela Barniera z maja 2006 r. zatytułowane „Europejskie siły ochrony ludności: pomoc Europy”,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka przyjętą w dniu 10 grudnia 1948 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. oraz protokoły dodatkowe z 1977 r.,
- uwzględniając konwencję dotyczącą statusu uchodźców przyjętą w lipcu 1951 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz protokół fakultatywny do niej w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r. ⁽²⁾ Konwencję o pomocy żywnościowej, w ramach której Wspólnota Europejska zobowiązuje się do reagowania w sytuacjach kryzysu żywnościowego oraz reagowania na inne potrzeby żywnościowe w krajach rozwijających się,
- uwzględniając Kodeks postępowania Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy oraz organizacji pozarządowych na wypadek klęsk i katastrof z 1994 r.,
- uwzględniając zasady i dobre praktyki w zakresie udzielania pomocy humanitarnej przyjęte w Sztokholmie w dniu 17 czerwca 2003 r.,
- uwzględniając zasady partnerstwa zatwierdzone przez Narody Zjednoczone i organizacje humanitarne na spotkaniu Globalnej Platformy Humanitarnej w 2007 r.,
- uwzględniając wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w akcjach ratowniczych w razie wystąpienia katastrofy (wytyczne z Oslo), zmienione w dniu 27 listopada 2006 r.,
- uwzględniając wytyczne z marca 2003 r. dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych w złożonych sytuacjach kryzysowych (wytyczne MCDA),

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 27.11.2009, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 4.7.2000, s. 37.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- uwzględniając plan działania z Hyogo przyjęty na światowej konferencji na temat zapobiegania i ograniczania skutków katastrof, która odbyła się w Kobe (prefektura Hyogo) w Japonii w dniach 18–22 stycznia 2005 r.,
 - uwzględniając przegląd pomocy humanitarnej zlecony przez koordynatora pomocy w sytuacjach kryzysowych ONZ i podsekretarza ds. humanitarnych w sierpniu 2005 r.,
 - uwzględniając ustanowiony przez organizację DARA (Development Assistance Research Associates) wskaźnik pomocy humanitarnej na 2010 r., za pomocą którego analizuje się i klasyfikuje pomoc udzieloną przez głównych darczyńców rządowych osobom, które ucierpiały w wyniku katastrofy, konfliktu czy też sytuacji kryzysowej,
 - uwzględniając międzynarodowy program reguł, praw i zasad interwencji międzynarodowych w przypadku katastrof („wytyczne IDRL”) przyjęty na 30. międzynarodowej konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, która odbyła się w 2007 r. w Genewie, oraz wspólne zaangażowanie państw członkowskich Unii Europejskiej na rzecz wsparcia tego programu,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie operacji wojskowej Izraela przeciw humanitarnemu konwojowi statków oraz blokady Strefy Gazy ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji w sprawie kryzysu humanitarnego w Somalii złożony przez Oreste Rossiego zgodnie z art. 120 Regulaminu (B7-0489/2010),
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje dotyczące udzielania pomocy humanitarnej w państwach trzecich,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0375/2010),
- A. przywołując wspólną wizję pomocy humanitarnej wyrażoną w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej, który pokazuje zaangażowanie Unii Europejskiej na rzecz ścisłej współpracy w tej dziedzinie w celu optymalizacji jej skuteczności, na rzecz zachowania i propagowania podstawowych zasad humanitarnych, tj. zasad humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności, oraz na rzecz przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- B. przypominając, że wynikające z konsensusu zobowiązania dotyczą zarówno państw członkowskich, jak i Komisji Europejskiej oraz że działania wymienione w planie działania muszą w większości przypadków być realizowane przez Komisję i państwa członkowskie wspólnie,
- C. mając na uwadze ogromny wzrost liczby i rozmiarów katastrof naturalnych, których źródłem jest w szczególności zmiana klimatu spowodowana działalnością człowieka, oraz mając na uwadze, że na krajach uprzemysłowionych ciąży odpowiedzialność historyczna; mając na uwadze wzrost liczby złożonych sytuacji kryzysowych, co łączy się z szeregiem czynników, takich jak zmieniający się charakter konfliktów, słabe administrowanie i brak stabilności, coraz częstsze przypadki naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zmniejszenie się przestrzeni humanitarnej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 273.

⁽²⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 5.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0465

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0235.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że udzielanie pomocy staje się coraz trudniejsze i niebezpieczniejsze, że rośnie zagrożenie w stosunku do personelu humanitarnego oraz że w roku 2008 122 pracowników tego sektora zostało zabitych,
- E. mając na uwadze, że należy poświęcić szczególną uwagę najbardziej zagrożonym grupom, takim jak kobiety, dzieci i osoby przymusowo przesiedlone, oraz że wzrost przemocy wobec kobiet oraz przemocy seksualnej stanowi poważny problem podczas kryzysów humanitarnych, kiedy to systematyczne gwałty stają się czasami formą broni wojennej,
- F. mając na uwadze, że coraz częściej podmioty niebędące organizacjami humanitarnymi angażują się w działania pomocowe podczas kryzysów humanitarnych, co pociąga za sobą duże ryzyko zatarcia się ról podmiotów wojskowych i podmiotów działających w dziedzinie pomocy humanitarnej oraz powoduje rozmycie granic neutralnej, bezstronnej i niezależnej pomocy humanitarnej,
- G. mając na uwadze, że doświadczenia z ostatnich katastrof na Haiti i w Pakistanie wciąż wskazują na potrzebę wzmocnienia unijnych instrumentów zarządzania kryzysowego (pomoc humanitarna i wspólnotowy mechanizm ochrony ludności) w zakresie skuteczności, szybkości, koordynacji i dostrzegalności reakcji UE na katastrofy, a także mając na uwadze, że katastrofy te po raz kolejny unaoczyły konieczność zbudowania europejskiego potencjału szybkiego reagowania,
- H. mając na uwadze coraz większą liczbę kryzysów humanitarnych, duże wyzwania i potrzeby humanitarne, konieczność większego zaangażowania w realizację europejskiego konsensusu i planu działania oraz w ogólnosięciową koordynację i podział zadań, przy uwzględnieniu regionalnych obowiązków krajów, które mają potencjał, by stać się głównymi ofiarodawcami pomocy humanitarnej,
- I. mając na uwadze, że budżet Komisji przeznaczony na katastrofy humanitarne, a konkretnie budżet DG ECHO, nie tylko został zamrożony, ale w ciągu ostatnich pięciu lat nastąpił wręcz jego lekki realny spadek,

Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej i plan działania

1. wyraża ubolewanie, że konsensus nie jest znany poza środowiskiem partnerów w działaniach humanitarnych i wzywa do tego, aby stał się on przedmiotem szkoleń, szczególnie szkoleń dla Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), dyplomatów państw członkowskich i podmiotów wojskowych;
2. wyraża ubolewanie z powodu braku zaangażowania się państw członkowskich we wdrażanie konsensusu i uważa, że należy zwiększyć rolę Grupy Roboczej Rady ds. Pomocy Humanitarnej i Żywnościowej (COHAFA) tak, aby mogła lepiej nadzorować realizację konsensusu – np. organizując specjalne sesje poświęcone włączaniu konsensusu do krajowych strategii humanitarnych lub przedstawiając roczne sprawozdanie z działalności – oraz aby wykorzystwała swój mandat do bardziej aktywnych działań na rzecz zwrócenia uwagi innych grup roboczych Rady i Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) na problem pomocy humanitarnej, zwracając w dalszym ciągu uwagę na skuteczność i szybkość koordynacji;
3. wzywa do czynnego wspierania przez delegacje Unii w krajach trzecich rozpowszechniania i realizacji konsensusu i jego planu działania wśród przedstawicielstw państw członkowskich;
4. wzywa Komisję do zbadania możliwości corocznej wymiany z parlamentami państw członkowskich UE najlepszych praktyk dotyczących realizacji przez te państwa zobowiązań wynikających z europejskiego konsensusu;
5. wnioskuje o zwiększenie środków na pomoc humanitarną w związku z coraz większą liczbą operacji humanitarnych i zwraca się do organów budżetowych o bezpośrednie przeniesienie całości lub części środków z rezerwy na cele specjalne do budżetu początkowego DG ECHO; podkreśla również znaczenie konkretyzacji określonego przez OECD i Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) celu wynoszącego 0,7 % PNB do 2015 r.;
6. wzywa również do opracowywania realistycznych budżetów, w ramach których przyznawanie środków przeznaczonych na klęski żywiołowe lub na działania humanitarne byłoby oparte na doświadczeniu w zakresie wydatków z poprzednich lat;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

7. wzywa do podjęcia dodatkowych działań zmierzających do szybszego finansowania działalności prowadzonej w następstwie katastrof lub klęsk żywiołowych oraz do uproszczenia procesu podejmowania decyzji i procedur zatwierdzania dotyczących wykonania budżetu; podkreśla konieczność ścisłej współpracy służb Komisji z ESDZ, aby umożliwić szybkie początkowe finansowanie działań;
8. przypomina o znaczeniu utrzymania globalnej zrównoważonej reakcji przy jednoczesnym zwróceniu szczególnej uwagi na „zapomniane kryzysy”;
9. domaga się zwiększenia środków finansowych oraz rozbudowy potencjału i zasobów, aby zagwarantować, że pomoc humanitarna i ochrona ludności zachowają swój wyłącznie cywilny charakter;
10. wspiera zasadniczą rolę odgrywaną przez NOHA (pierwsza sieć uniwersytetów proponująca kształcenie w dziedzinie pomocy humanitarnej na szczeblu europejskim) w propagowaniu większego uświadamiania sobie światowego kontekstu humanitarnego, a szczególnie prowadzoną przez Europę politykę reagowania na potrzeby najbardziej zagrożonych, poprzez edukację i kształcenie młodych Europejczyków;

Zasady humanitarne, międzynarodowe prawo humanitarne oraz ochrona przestrzeni humanitarnej

11. uznaje zasady i cele pomocy humanitarnej określone w konsensusie; przypomina, że pomoc humanitarna Unii Europejskiej nie jest narzędziem zarządzania kryzysowego oraz ubolewa nad coraz większym upolitycznieniem pomocy humanitarnej i wpływem tego zjawiska na poszanowanie przestrzeni humanitarnej;
12. potwierdza, że działania zewnętrzne Unii Europejskiej, o których mowa w Traktacie z Lizbony, muszą przestrzegać zasad i zobowiązań podjętych w ramach Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej, i uważa, że Unia – z uwagi na swoje znaczenie polityczne i wpływ jako pierwszego darczyńcy międzynarodowego – powinna nieustannie propagować zasady humanitarne;
13. domaga się również, by personel wojskowy, cywilny oraz podmioty humanitarne uczestniczące w interwencjach w razie katastrof lub w operacjach humanitarnych działały zgodnie z zasadami neutralności, niezależności i bezstronności;
14. wyraża zadowolenie z przeprowadzonej w grudniu 2009 r. aktualizacji wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH) i uważa, że Komisja i państwa członkowskie mają do odegrania ważną rolę polityczną w ich wdrażaniu; pragnie poza tym, żeby międzynarodowe prawo humanitarne było przedmiotem specjalnego szkolenia w ESDZ;
15. wzywa Komisję do dopilnowania tego, by przyznane zostały dodatkowe fundusze na promowanie MPH i na działania informacyjne dotyczące MPH adresowane do osób posiadających broń, młodych ludzi, klasy politycznej i społeczeństwa obywatelskiego;
16. przypomina, że zasady i dobre praktyki dotyczące pomocy humanitarnej przyjęte w czerwcu 2003 r. kładą nacisk na konieczność sprzyjania sprawozdawczości finansowej i zachęcania do regularnej oceny międzynarodowej reakcji na kryzysy humanitarne, łącznie z badaniem skuteczności darczyńców, i nalega, aby ocena ta była przedmiotem szerszych konsultacji m.in. z podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej;

Wspólne ramy udzielania pomocy

Jakość pomocy

17. przypomina, że udzielenie pomocy powinno być uzależnione wyłącznie od stwierdzonych potrzeb i stopnia podatności na zagrożenia oraz że jakość i ilość pomocy zależą przede wszystkim od wstępnej oceny, której metodologia wymaga jeszcze ulepszenia, szczególnie w odniesieniu do zastosowania kryteriów oceny podatności na zagrożenia, zwłaszcza w odniesieniu do kobiet, dzieci i osób niepełnosprawnych;
18. przypomina, że skuteczne i stałe włączanie – a w miarę możliwości udział – beneficjentów w gospodarowanie pomocą jest jednym z podstawowych warunków jakości działań humanitarnych, w szczególności w przypadku długotrwałych kryzysów;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

19. nalega, by pomoc UE w przypadku klęski żywiołowej lub katastrofy wywołanej przez człowieka miała na celu wspieranie lokalnej gospodarki, na przykład poprzez zakup jak największej ilości żywności produkcji lokalnej lub produkowanej w danym regionie czy dostarczenie rolnikom niezbędnych materiałów;
20. wzywa do harmonizacji różnych metod stosowanych obecnie w dziedzinie pomocy humanitarnej i zachęca Biuro ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej Narodów Zjednoczonych (OCHA) do kontynuowania prac nad stworzeniem wspólnych ram metodologicznych, w których priorytetem byłyby skuteczność i szybkość interwencji i które włączałyby w sposób ciągły w miarę możliwości podmioty lokalne, również niepaństwowe;
21. intensywnie zachęca Komisję do kontynuowania prac w dziedzinach sektorowych, takich jak żywność, ochrona, równość kobiet i mężczyzn, przemoc seksualna, uchodźcy, osoby powracające i osoby przesiedlone wewnętrznie, oraz wzywa do tego, by wymiar płci i zdrowia reprodukcyjnego był systematycznie obejmowany zakresem pomocy humanitarnej mającej na celu zaspokojenie pilnych potrzeb zdrowotnych;
22. wzywa Radę do skonkretyzowania zalecenia zawartego w sprawozdaniu M. Barniera, zachęcającego do wykorzystania, na zasadzie niewyłączności, najbardziej oddalonych europejskich regionów jako punktów wsparcia, aby ułatwić uprzednie rozlokowanie podstawowych produktów oraz produktów logistycznych, ułatwiających rozmieszczenie europejskich środków ludzkich i materialnych na wypadek pilnej interwencji humanitarnej poza granicami Unii Europejskiej;
23. zachęca Komisję do kontynuowania refleksji nad ewentualnymi negatywnymi skutkami pomocy humanitarnej dla obszarów, na których jest udzielana – mianowicie nad możliwą destabilizacją struktur gospodarczych i społecznych oraz nad wpływem na środowisko naturalne – i wzywa ją do opracowania stosownych strategii umożliwiających uwzględnianie tych skutków już w fazie powstawania projektów;

Różnorodność i jakość partnerstwa

24. wzywa do poszanowania różnorodności partnerów w dziedzinie finansowania i realizowania międzynarodowych programów humanitarnych – Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, organizacji pozarządowych – i zachęca do większego zaangażowania podmiotów lokalnych; wzywa do odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji pomiędzy wszystkimi zainteresowanymi podmiotami;
25. zwraca się do wszystkich organów rządowych o poszanowanie ważnej roli organizacji pozarządowych w gromadzeniu funduszy w drodze prywatnych darowizn;
26. popiera dalsze reformy humanitarne na szczeblu Narodów Zjednoczonych i wzywa do wzmocnienia systemu koordynatorów pomocy humanitarnej, do większej przejrzystości, podejścia bardziej zorientowanego na odbiorców, większej elastyczności w zakresie korzystania z tzw. „pooled funds” (funduszy z różnych źródeł) oraz do szeregu usprawnień podejścia opartego na „klastrach” (odpowiedzialność sektora), w oparciu o zalecenia zawarte w przeglądzie pomocy humanitarnej ONZ i przy jednoczesnym umocnieniu zasady przejrzystości i odpowiedzialności, szczególnie jeśli chodzi o koordynację z miejscowymi strukturami i podmiotami niepaństwowymi, uwzględnienie aspektów międzysektorowych oraz koordynację między „klastrami”;

Koordinacja na szczeblu międzynarodowym i europejskim

27. uznaje centralną rolę, jaką odgrywa ONZ, a zwłaszcza OCHA, w koordynowaniu międzynarodowej pomocy humanitarnej;
28. pochwała inicjatywy mające na celu zapewnienie większej spójności różnych europejskich instrumentów reagowania kryzysowego i wyraża zadowolenie, że udało się mu się stworzyć dyrekcję generalną odpowiedzialną jednocześnie za pomoc humanitarną i ochronę ludności; podkreśla jednak, że należy zachować formalną odrębność mandatów, ról i środków;
29. wzywa Radę i Komisję do wdrożenia precyzyjnych i przejrzystych zasad współpracy i koordynacji między ESDZ a Komisją w ramach zarządzania kryzysem o dużych rozmiarach poza terytorium Unii Europejskiej oraz do aktywnego zaangażowania się w pracę na rzecz widoczności tych zasobów i potencjału stosowanego w tej dziedzinie;
30. przypomina, że działania zewnętrzne Unii Europejskiej w zakresie praw dziecka powinny opierać się na wartościach i zasadach zdefiniowanych w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, w szczególności w art. 3, 16, 18, 23, 25, 26 i 29, jak również w Konwencji ONZ o prawach dziecka i w jej protokołach fakultatywnych;

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

Wykorzystanie zasobów i zdolności wojskowych oraz służb ochrony ludności

31. uznaje, że podział mandatów podmiotów wojskowych i podmiotów działających w dziedzinie pomocy humanitarnej, zwłaszcza na obszarach dotkniętych katastrofami naturalnymi i narażonych na konflikty zbrojne, powinien być jasny i że istotne jest, aby użycie zasobów i zdolności wojskowych było ograniczone i stanowiło ostateczne rozwiązanie podczas operacji humanitarnych zgodnie z wytycznymi Narodów Zjednoczonych (wytyczne MCDA i wytyczne z Oslo) ⁽¹⁾;

32. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że pomoc humanitarną i ochronę ludności należy postrzegać jako zadania czysto cywilne i jako takie także należy je realizować;

33. wzywa Komisję do podjęcia działań mających na celu zwrócenie uwagi na specyfikę pomocy humanitarnej w ramach polityki zewnętrznej Unii Europejskiej i wzywa państwa członkowskie do upewnienia się, że ich siły wojskowe przestrzegają i stosują się do wytycznych Narodów Zjednoczonych; uważa, że dialog między podmiotami wojskowymi i podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej jest konieczny do wzajemnego zrozumienia;

34. uznaje, że wykorzystanie środków ochrony ludności w przypadku kryzysów humanitarnych powinno być uzależnione od rzeczywistych potrzeb oraz spójne z pomocą humanitarną i ją dopełniające; uznaje też, że w przypadku katastrof naturalnych środki te mogą stanowić pewien wkład w operacje humanitarne, jeśli są wykorzystywane zgodnie z zasadami Stałego Komitetu Międzyinstytucjonalnego (IASC) w tym zakresie;

35. wzywa Komisję do przedstawienia ambitnych wniosków legislacyjnych ustanawiających europejskie siły ochrony ludności, które opierałyby się na optymalnym wykorzystaniu obecnego wspólnotowego mechanizmu ochrony ludności oraz na wzajemnym udostępnieniu istniejących zasobów krajowych, co nie pociągałoby za sobą dużych dodatkowych kosztów oraz umożliwiłoby wykorzystanie metod sprawdzonych w ramach działań przygotowawczych; finansowanie sił ochrony ludności musi być uzupełnieniem środków przeznaczonych na kryzysy humanitarne;

36. uważa, że europejskie siły ochrony ludności cywilnej mogłyby opierać się na zobowiązaniu niektórych państw członkowskich do dobrowolnego udostępnienia podstawowych modułów ochrony cywilnej, z góry określonych i gotowych do natychmiastowej interwencji w ramach unijnych operacji koordynowanych przez centrum monitorowania i informacji (MIC), a także jest zdania, że większość tych modułów – już dostępnych na szczeblu krajowym – pozostałaby pod kontrolą tych państw, a utrzymywanie ich w pogotowiu byłoby podstawą dla reakcji unijnej obrony cywilnej w przypadku klęsk w obrębie Unii Europejskiej i poza jej granicami;

Ciągłość pomocy*Zmniejszanie ryzyka wystąpienia katastrof i zmiany klimatyczne*

37. wyraża zadowolenie z przyjęcia w lutym 2009 r. nowej strategii europejskiej na rzecz zmniejszania ryzyka wystąpienia katastrof w krajach rozwijających się, wzywa w tym kontekście Komisję do opracowania programów dotyczących zdolności zapobiegania katastrofom i zarządzania interwencjami z udziałem rządów krajowych, władz lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w krajach będących beneficjentami, a także wzywa do szybkiego wdrożenia tej strategii;

38. wzywa do zwiększonego wysiłku służącego bardziej systematycznemu włączaniu aspektów strategii do pomocowej polityki na rzecz rozwoju i polityki w dziedzinie pomocy humanitarnej;

39. wnioskuje o poważne zwiększenie funduszy na ten cel i podkreśla, że finansowanie w dalszym ciągu powinno odbywać się na małą skalę, aby zapewnić działania odpowiadające rzeczywistej sytuacji i dostosować projekty do potrzeb lokalnych;

40. apeluje o to, aby działania na rzecz dostosowania się do zmiany klimatu były bardziej spójne z działaniami na rzecz zmniejszania ryzyka wystąpienia katastrof;

⁽¹⁾ Wytyczne MCDA: wytyczne dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych w złożonych sytuacjach kryzysowych; marzec 2003. Wytyczne z Oslo: wytyczne dotyczące wykorzystania zagranicznych zasobów wojska i służb ochrony ludności w akcjach ratowniczych w razie wystąpienia katastrofy; listopad 2007 r.

Wtorek, 18 stycznia 2011 r.

Łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju

41. wyraża ubolewanie, że postępy w łączeniu pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju są stale ograniczone, pomimo wielu politycznych deklaracji w ostatnich latach;
42. podkreśla znaczenie przejścia we właściwym czasie od etapu sytuacji kryzysowej do etapu rozwoju w oparciu o konkretne kryteria i wszechstronną ocenę potrzeb;
43. apeluje o większe środki w celu zapewnienia ciągłości pomocy oraz wzywa do rozważań ukierunkowanych na elastyczność i wzajemne uzupełnianie się istniejących instrumentów finansowych na etapie wychodzenia z kryzysu;
44. wzywa do skuteczniejszego dialogu i lepszej koordynacji działań między organizacjami humanitarnymi a organizacjami na rzecz rozwoju działającymi na terenach dotkniętych kryzysem, jak również między odpowiednimi służbami na szczeblu instytucji europejskich i państw członkowskich;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Biuru ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA).

Rolnictwo jako sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego

P7_TA(2011)0006

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego (2010/2112(INI))

(2012/C 136 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. (1),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. na temat wspólnej polityki rolnej i światowego bezpieczeństwa żywnościowego (2),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa UE i zmian klimatu (3),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie „Sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie (4),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji, SEC(2010)1058,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie podwyżek cen żywności w Unii Europejskiej i w krajach rozwijających się (5),

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0286.

(2) Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, str. 10.

(3) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0131.

(4) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0302.

(5) Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, str. 71.